

Magie nehraje vždy podle pravidel

ERIN STERLING

PROKLETÝ
POLIBEK

román

PROKLETÝ POLIBEK

The Kiss Curse
Copyright © 2022 by Rachel Hawkins
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2023
Cover © Vi-An Nguyen, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3927-1 (pdf)

ERIN STERLING
PROKLETÝ POLIBEK

přeložila Jana Kadrevis

VĚNOVÁNÍ

*Pro Merlina a Bosworthe.
Jsem ráda, že neumíte mluvit.*

PROLOG

Před třinácti lety, Univerzita Penhaven...

Vzhledem k tomu, že zadání kouzla znělo „Tento list proměňte v něco jiného“ a Gwynnevere Jonesová také *tento list v něco jiného proměnila*, připadalo jí nesmírně nespravedlivé, že na ni teď všichni křičeli.

No dobrá, možná vlastně nekřičeli ani tak *na* ni, prostě křičeli *jen tak*, a je pravda, že ten list teď *možná* připomínal malého dinosaura s velmi špičatými zuby, momentálně zakousnutými do špičaté boty paní profesorky, ale bylo snad to zadání konkrétní?

Nebylo!

A vykouzlili všichni ostatní naprosto nudné blbosti jako propisku nebo o něco větší list?

No ano!

Byla Gwyn jediná, kdo použil kouzlo s hodně vychytaným pohybovým efektem, a měli by jí proto teď všichni

děkovat a poklepávat jí na rameno za to, že je vážně hustá čarodějka, místo toho, aby vykřikovali „Zastav to!“ nebo „Co to, sakra, je?“

Podle Gwyn rozhodně ano!

A *právě proto*, pomyslela si Gwyn, když v sobě znovu zkoušela sebrat dostatek síly, aby to kousavé stvoření proměnila zpátky v dubový list, *se mi na tuhle školu ani nechtělo*.

Univerzita Penhaven v městečku Graves Glen v Georgii měla studijní programy pro normální studenty i pro čaroděje a čarodějnice. Výuka čarodějnictví probíhala tajně a stranou od všech ostatních, kdo se domnívali, že studenti, kteří navštěvují podivné budovy v areálu univerzity, studují cosi ezotericky okrajového jako folkloristiku nebo přinejlepším pokročilé úpravy křovin.

Ačkoli Gwyn v Graves Glen vyrostla, nikdy ji nenapadlo, že by ji opravdu poslali na Penhaven. Tak předvídatelně průměrná by její máma přece nebyla, myslela si tehdy Gwyn, byla méně konzervativní než většina čarodějnic – a potažmo většina matek – a Gwyn předpokládala, že skončí na nějaké normální škole, kde bude popíjet pivo z červených plastových kelímků a kouzlení procvičovat sama.

Ale to ne. Zrovna *v této věci* se máma rozhodla tradice dodržovat a trvala na tom, že Gwyn půjde studovat na Penhaven.

Elaine, Gwynina máma, byla patrně tím nejméně konzervativním člověkem, jakého Gwyn znala. Vychovala Gwyn úplně sama a živila se prodejem solí do koupele a bylinkových čajů na nejrůznějších festivalech a středověkých poutích nebo vykládáním tarotu v kuchyňce u nich doma. Gwyn ten život milovala a měla za to, že půjde v máminých stopách a bude si žít po svém, ale ke konci střední školy se objevil strašák Penhavenu.

„Prospěje ti to,“ řekla Elaine a ve sluncem zalité kuchyni díky lesklým blond vlasům a vlídným očím připomínala světici, nebo možná dokonce Stevie Nicksovou, protože kdo by kdy dokázal odporovat Stevie Nicksově?

A tak Gwyn skončila na Penhavenu, kde studovala předměty jako výroba rituálních svíček a fáze Měsíce.

A také přeměny jednoduchých forem, předmět, který jí svým lehce matematickým názvem přišel podezřelý už předem.

„Slečno Jonesová!“ zakřičela profesorka a Gwyn zavrtěla hlavou, neboť se v sobě stále snažila soustředit maximum magie. Bylo to však obtížné, už sama proměna listu do té věci, která teď ohryzávala skutečně odvážnou botu doktorky Arbuthnotové, ji totiž stála nesmírné úsilí.

Nemusíš se přece pořád tak vytahovat.

Gwynina sestřenice Vivi ve třídě nebyla – měla před sebou ještě dva ročníky střední školy, než ji Elaine nepochybně pošle taky na Penhaven. Gwyn však věděla, že přesně to by teď Vivi řekla, a při tom pomyslení zkrabatila tvář a snažila se soustředit ještě víc.

Dlaně měla položené na stole, který se mírně chvěl, a koncečky jejich dlouhých fialových vlasů se jí stáčely vedle rukou.

Vlasy si obarvila ve spontánním aktu vzpoury ještě před začátkem semestru, místo přírodně zrzavého tónu teď byly tmavě ametystové. Její máma se ale jen pousmála, pohladila ji po hlavě a řekla, že jí to sluší.

To je ten problém, když máte skvělou mámu.

„Už to máš?“

Gwyn na zlomek sekundy ztratila koncentraci, když k ní s vykulenýma očima přistoupila její laboratorní partnerka, hezká brunetka Morgan.

„Jo,“ řekla Gwyn a donutila se k úsměvu, přestože to rozhodně *neměla*. „Skoro!“

Ta potvora mezitím díky bohyni botu doktorky Arbuthnotové pustila.

Teď však pro změnu hladově pozorovala profesorčinu pohupující se šálu, a tak Gwyn zatnula zuby a do desky stolu ještě více zaryla třpytivě modré nehty. Za *žádnou cenu* nechtěla být první studentkou v historii univerzity, která náhodou dopustila sežrání člena pedagogického sboru.

Tedy asi je pravda, že zrovna když to kouzlo dělala, položila ruce na list a jen usilovně myslela na to, že se musí *proměnit*. Žádné konkrétnější pokyny už nezadávala. Možná právě v tom to vězelo?

Gwyn zvedla hlavu a zaměřila se na scénu v přední části učebny.

V místnosti bez oken zajišťovaly jediné osvětlení pochodně na stěnách a masivní dřevěné stoly, u kterých seděli studenti, stály na mírném stupínku, jako by snad byli někde na viktoriánském operačním sále.

Vpředu stála doktorka Arbuthnotová u staromódního řečnického pultu ze dřeva. Tedy alespoň obvykle. Momentálně byla před pultíkem, přidržovala se jeho okraje a z koncečků prstů vysílala modré výboje světla proti tvorovi, který se teď krčil a vrčel u jejích nohou.

Gwynino mrňavé monstrum z listů však bylo mazané a světelným ranám se bleskově vyhýbalo, a kdyby se Gwyn nebála, že celá tahle legrace skončí jejím vyhazovem nebo upálením u kůlu – pokud se takové tresty ještě používaly –, byla by na toho tvorečka skoro... pyšná.

Stejně jako Gwyn si nedal nic líbit.

Gwyn věděla, že doktorka Arbuthnotová mohla tvora jednoduchým kouzlem lehce vyřídit, ale chtěla, aby nad

ním Gwyn získala kontrolu nebo aby ho raději rovnou proměnila zpátky v list. To přece bylo také podstatou celé výuky a Gwyn byla odhodlaná to zvládnout.

Na Penhaven se jí sice možná dvakrát nechtělo, ale ani za nic z ní teď přece nebude nějaká třídní blbka.

Odhodlaně se na tvora soustředila, zvedla ruce a cítila, že se v něm cosi hnulo.

Cosi se začalo proměňovat.

Už to bude.

Ohnula prsty, právě když se na ni listový tvor prudce obrátil.

Ve stejném okamžiku se dveře učebny rozletěly s takovou silou, až narazily o zeď.

Gwyn tomu nevěnovala pozornost, pohled měla upřený dopředu, zatímco kouzelná moc v ní stále narůstala a pak... Objevil se náhlý záblesk světla a místnost zaplnil pach, který Gwyn připomněl táboráky a podzimní noci. Doktorka Arbuthnotová se u katedry najednou narovнала a Gwyn pozorovala, jak se malé částičky kouře a ohnivý odpad – hořící kousičky listů – vznášejí ke stropu.

Gwyn spustila ruce a otevřela ústa. Do prčic.

Do prčic.

Nějak to přehnal. Vložila do kouzla příliš síly a místo, aby se tvor přeměnil zpět na list, ho prostě... zlikvidovala.

Potom slyšela, jak si Morgan vzdychla a doktorka Arbuthnotová pohlédla ke dveřím.

Gwyn se podívala stejným směrem.

Stál tam nějaký kluk.

Tedy spíš muž. Vypadal jen o pár let starší než Gwyn, měl tmavé neposedné vlasy a modré oči, které už zdálky jiskřily. Byl oblečený celý v černém, ruce držel zdvižené směrem ke stupínku a Gwyn neměla nejmenších pochybností,

že ať už to byl kdokoli, jeho předkové určitě někdy v minulosti museli porádat popravy.

Takové lícní kosti totiž nemohl mít nikdo, kdo neměl zkušenosti s utlačováním nevolníků.

„Penhallow,“ pronesla doktorka Arbuthnotová, upravila si šátek a Gwyn se na muže zaměřila pozorněji.

Měla samozřejmě pravdu. Rodina Penhallowových celé město prakticky řídila, ačkoli tady nikdo z nich ani nežil. Jejich předek však založil Graves Glen – a také univerzitu –, takže jednou za čas se nějaký Penhallow uvolil k tomu, že stráví třeba celé léto se spodinou neboli obyvateli Gwynina rodného města.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se, zrakem přešel po celé učebně a zvedl ruku, aby si odhrnul vlasy z obličeje.

Gwyn otevřela ústa, aby mu řekla, že jsou *víc* než v pořádku a že byla pouhé sekundy od toho, aby to celé zvládla sama, a že primitivní kouzlo, které jen všechno vyhodilo do vzduchu, nebylo vlastně nic zas tak působivého, avšak doktorka Arbuthnotová ji o chvíli předběhla.

„Jistě, teď už ano. Děkuji, Penhallowe.“

„Jen jsem šel kolem,“ vysvětlil, „a slyšel rámus. Myslel jsem, že můžu být užitečný, a tak jsem –“

„Medaile i sušenky právě došly,“ přerušila ho Gwyn a zahýbala prsty. „A nijak užitečný jsi nebyl. Jenom jsi tu věc vyhodil do vzduchu. To bych zvládla *sama*.“

Penhallow se na ni s vytaženým obočím podíval. „Tak proč jsi to neudělala?“ zeptal se, ale než stačila odpovědět, byl pryč a dveře se za ním zavřely.

Doktorka Arbuthnotová si u stupínku oprašovala popílek z dlouhé sukně a upravovala si brýle.

„Po hodině si promluvíme, slečno Jonesová,“ řekla a Gwyn přikývla a zároveň protočila oči.

S doktorkou Arbuthnotovou po hodině mluvila pravidelně alespoň jednou týdně. Do konce semestru už Gwyn nejspíš bude muset začít v jejím kabinetu platit nájemné.

Morgan vedle ní s toužebným výrazem stále zírala na dveře. „To byl Llewellyn Penhallow,“ řekla se zasněným povzdechem a Gwyn si při balení svých věcí odfrkla.

„Llewellyn,“ opakovala, „z takovýh jména si ani *nemusíš* dělat srandu. Stačí ho jen zopakovat.“

Morgan do ní štouchla loktem a druhou rukou si strčila vlasy za uši. „Ale uznej, že byl roztomilej,“ trvala na svém, Gwyn si však jen přehodila tašku přes rameno a podívala se ke dveřím.

„Roztomilej možná,“ řekla a pokrčila rameny. „Ale rozhodně je to debil. Určitě si před jméno píše sir.“

„To už nezjistíš,“ odušila Morgan a začala si ukládat učebnice. „Někdo mi říkal, že tady ani nedokončí letní semestr. Jeho táta ho kvůli nějaký rodinný záležitosti povolal zpátky do Walesu.“

Vzhledem k tomu, že Penhallowovi byli velice mocný a starý čarodějnický rod, si Gwyn pomyslela, že „rodinná záležitost“ může znamenat spoustu věcí a nejspíš vůbec nic dobrého.

Vždyť jí to stejně bylo jedno.

Teď ji zajímalo hlavně to, že musí na kobereček k doktorce Arbuthnotové, zároveň pak stihnout další přednášku, která byla na opačné straně areálu, a také pomoci mámě ve Zlomyslnostech, což byl krámek, který spolu provozovaly v centru Graves Glen.

Siru Llewellynu Penhallowovi Gwyn věnovala ještě úplně poslední myšlenku, když kráčela ke katedře a k rozladěné doktorce Arbuthnotové.

Díky bohyni, že už toho debila nikdy neuvidím.

KAPITOLA 1

„Když zaječím ‚sláva‘, až toho ducha chytíme, dojde ti, že to myslím ironicky, vid’?“

Gwyn tu větu pronesla šeptem, když za svou sestřenicí Vivi opatrně procházela temným lesem, na indigové obloze svítil srpek měsíce a přímo nad hlavami se jim vesele pohupovala malá koule světla, kterou Vivi vykouzila. Vzduch byl teď zkraje září překvapivě chladný, syrově voněl a Gwyn v nose slabě štípal pach kouře.

Skvělá noc na lovení duchů.

Ale možná méně ideální na vtipkování, protože Vivi přimhouřila oříškově hnědé oči a ohlédla se přes rameno. „Gwynnevere.“

„No co?“ ohradila se Gwyn. „Buď to, nebo něco jako ‚my se duchů nebojíme‘ z *Krotitelů duchů*, a to už mi opravdu přijde trochu provařený.“

„Proč mám pocit, že to nebereš vážně?“

Gwyn, která na sobě měla černý svetr posetý drobnými bílými duchy, se na Vivi podívala tím nejvážnějším výrazem, který dokázala nasadit. „Tak to nemám tušení.“

Přesně podle Gwynina očekávání z Viviny tváře zmizela přisnost, vřele se usmála a obrátila oči v sloup.

„No dobře, beru to tvoje ironický ‚sláva‘“

„Děkuju,“ řekla Gwyn a upravila si koženou taštičku, kterou měla pověšenou přes hrudník. Jelikož se jednalo o její úplně první výpravu na duchy, popadla ve Zlomyslnostech všechno, co se jim mohlo hodit, ačkoli krámek byl určený hlavně turistům, nikoli čarodějnicím.

Gwyn proto teď v taštičce měla plno krystalů, pár svíček ve skle a sametový váček s koupelovými solemi, které speciálně pro jejich obchod vyráběla její máma.

Vivi se na ni znovu ohlédla, když svíčky zazvonily o krystaly. „Říkala jsem ti, že s sebou nemáš nic tahat,“ řekla. „Jdeme spíš jenom něco zjistiť.“

„Jo, chápu, Vivi, ale viděla jsem v životě jenom jednoho ducha a bylo to vážně děsivý, takže promiň, ale chci být připravená.“

„S koupelovou solí s heřmánkem a levandulí?“

„Hlavně jde o tu sůl.“

Když se Vivi se zvednutým obočím opět zarazila, Gwyn mávla rukou. „Já vím. Je to jako v televizi.“

„Jako v televizi?“

„Jako v těch pořadech, kde hezouni loví duchy a vždycky říkají...“ – hlas snížila do chraplavého mručení – „Musíme po obvodu udělat solný kruh nebo něco takovýho. Tak proto.“ Gwyn rukou poplácala taštičku. „Proto mám sůl.“

„Jsme čarodějky, Gwyn,“ připomněla jí Vivi. „Možná nám nemusí radit televize?“

„Ale nejsme čarodějky na *chytání duchů*,“ namítla Gwyn, vyhnula se velké větvi a pokračovala s Vivi hlouběji do lesa. „Ten pořad vysílali asi tak dvacet let. Aspoň *něco* přece museli dělat správně.“

Vivi se nad tím zamyslela a nakonec pokrčila rameny. „Asi to nemůže škodit.“

Vítr zachrastil listím v korunách stromů a odfoukl Gwyn dlouhé zrzavé vlasy z tváře. Přidala do kroku a snažila se udržet krok se sestřenicí. „Kdybych měla sexy manžela, určitě bych měla víc důvodů zůstat doma a míň důvodů potulovat se ve strašidelném lese.“

Vivi se tomu krátce zasmála. „Pozvala jsem i Rhyse, ale je zavalený prací a před naší cestou musí všechno dodělat, takže zůstal doma.“

Gwyn přisvědčila a snažila se nevnímat bodnutí u srdce při pomýšlení na to, že tu Vivi nebude. Byla to hloupost – Vivi se chystala odjet jen na pár týdnů, aby viděla nějaký zajímavý magický rituál v Rhysově rodném Walesu –, ale byla by to snad nejdělsí doba, co by Gwyn neměla sestřenici nablízku.

A jelikož Elaine, Gwynina máma, také odjela na čarodějnický sraz do Arizony, znamenalo to, že Gwyn doma bude hospodařit úplně sama.

Což bylo v pořádku. Byla už přece dospělá, zvládne se o všechno postarat bez... Nad hlavou jim zahoukala sova, Gwyn vyjekla a popošla blíž k Vivi.

Odkašlala si, narovнала ramena a pokračovala dál: „První velká cesta do rodné vlasti, jak se vlastně cítíš?“

Vivi se rozzářila skoro víc než její vykouzlené světlo. „Bude to *úžasný*. Rhys mě vezme do Snowdonie, kde poblíž bydlí jeho bratr, a...“

„Bratr debil, nebo bratr vlkodlak?“

Vivi po Gwyn opět střílila pohledem. „Náhodou se jmenujou Wells a Bowen a už naposled opakují, že Bowen není žádný vlkodlak, jenom se... moc často neholí.“

„No nevím, Vivi, to zní přesně jako výmluva, se kterou by se vytasil vlkodlak,“ namítla Gwyn a obešla hromadu listů.

Vivi se tomu zasmála a zavrtěla hlavou. „Každopádně jsem myslela Bowena. Wells pořád žije ve vesnici, kde vyrůstli, takže se na návštěvu určitě zastavíme i u něj.“

„Super. Můžeš se ho zeptat, co bylo asi tak důležitější než přijet bratrovi na svatbu.“

Vivi však jen podrážděně vydechla. „Ale no tak, Gwyn-nevere, už s tím přestaň. Vůbec mi to nevadilo! A nevadilo to ani Rhysovi!“

„Ale mně to teda vadilo,“ odpověděla Gwyn a rázem ji to naštvalo jako tehdy. Vivi se vdávala v létě. Komorní svatbu měli v Graves Glen, na stejné louce, kde se s Rhysem před lety seznámili. Byl to krásný a prostý obřad, a dokonce i Gwyn trochu zaslzela, byť by to nikdy nepřiznala, a ačkoli ji zneklidnila Bowenova zarostlá tvář i skutečnost, že vypadal, jako by mohl opravdu zemřít, kdyby ho někdo donutil k úsměvu, alespoň měl tu slušnost přijít.

Rhysův otec a druhý bratr se však neukázali.

Gwyn si nedokázala představit, že by tam pro Vivi v den její svatby nebyla, a Wellse přece řádně pozvali. Rhys s ním dokonce mluvil jen pár dní před svatbou, ale když došlo na věc, neobjevil se tam.

Jen tak bez omluvy. Prostě je úplně zazdil.

Co je to za bratra?

Ale podle toho, co si pamatovala z jediné kratičké komunikace s Llewellynem Penhallowem, nebylo se vlastně čemu divit.

„Rhys říká, že je prostě takovej,“ pokračovala Vivi. „Jelikož nejel jejich otec, nemohl jet ani on. Je prostě... asi loajální. A myslím, že má spoustu práce kolem hospody.“

Gwyn se však stejně zdálo podivné, že Llewellyn Penhallow, který se během toho jednoho semestru na Penhallowenu svými čarodějnickými schopnostmi takřka proslavil, místo nějakého velkolepého kouzlení provozuje *hospodu* ve Walesu, ale nikdy ji to nezajímalo natolik, aby se pídila po důvodu.

„Já mám taky moc práce!“ řekla a zkřížila ruce na prsou. „Třeba tuhle jsem rovnala lexikony v kamrlíku Zlomyslností a napadlo mě, že ‚lexikon‘ je ale vážně divný slovo, z čeho vlastně vzniklo? A pak najednou koukám, že mám otevřených dvanáct záložek Wikipedie a venku už je tma.“

Vivi se usmála, zavrtěla hlavou, kráčela dál do kopce a Gwyn šla hned za ní.

„Ale jde o to, že na tvou svatbu jsem stejně přišla,“ dodala Gwyn, Vivi se natáhla a letmo se dotkla Gwyniny ruky.

„Cením si toho. Stejně jako si cením toho, že se mnou jdeš prozkoumat tuhle záležitost.“

Gwyn se nechala unést rozhořčením, až skoro zapomněla, kde je a co tam dělá. Aha, no jasně. Lov duchů. Ve strašidelném lese.

„Možná to ani žádný duch nebude?“ prohodila Gwyn a upřímně doufala, že se nemýlí. Na dnešní večer už měla program, který zahrnoval ochutnávku nového čaje, který si objednala, a také nehorázně dlouhou koupel. A její program naopak ani v nejmenším nepočítal s noční výpravou do lesa jen kvůli tomu, že Vivi zaslechla, jak pár studentů na Penhallowenu mluví o podivných světlech a hluku kdesi v této oblasti.

„Bude to nejspíš jenom omladina s baterkama, co tu pije pivo a dělá pochybný romantický rozhodnutí,“ řekla Gwyn

a v ústech jí trochu vyschlo, když se rozhlédla. Navzdory Vivině světelnému kouzlu byla tma kolem skličující a tíživá. Zdálo se jí, že za tím teplým kruhem světla ji mohlo sledovat cokoli, tisíc párů očí skrytých ve stromech, a při té myšlence se zachvěla a rukávy svetru si přetáhla přes ruce.

„Možná,“ uznala Vivi a špičkou boty rozhrnula hromadu listů. „Ale vůči městu máme odpovědnost ujistit se, že vážně o nic víc nejde.“

Gwyn neměla výraz „odpovědnost“ nijak zvlášť v oblíbené, ale musela uznat, že sestřenice má pravdu. Čarodějná moc žen jejich rodu poháněla celý Graves Glen a to také znamenalo, že když došlo na průšvih související s magií, musely ho vyřešit Gwyn a Vivi.

Gwyn nabídla Vivi rámě a přitáhla ji blíž k sobě.

„Fakt nesnáším, když máš pravdu. Patří to mezi tvoje nejotravnější vlastnosti.“

Vivi se na ni zazubila. „Rhys tvrdí totéž.“

„Výjimečný případ, kdy se s tvým mužem shodnu,“ povzdechla si Gwyn, Vivi do ní s úsměvem štouchla bokem a světlo nad jejich hlavami jí jasně nasvítlo tvář.

Až moc jasně, došlo náhle Gwyn.

Nebylo to už totiž jediné světlo kolem nich.

Gwyn pomalu otočila hlavu a stále se držela Vivi, když spatřila... tu věc, která se k nim lesem blížila.

Jediný duch, kterého Gwyn v životě viděla, měl lidskou podobu. Svítal a vznášel se jako tato věc, ale určitě měl lidskou podobu.

Tohle vypadalo jinak. Spíše jako mrak, který se vlnil, měnil tvar a vydával podivné zelené světlo, a navíc ta magická moc, která z něj vyzářovala...

Gwyn se ještě víc rozklepala a téměř jí začaly drkotat zuby. Odjakživa na magii reagovala citlivěji než Vivi

a Elaine a její přítomnost dokázala zaznamenat dříve. Tato věc ji sice zaskočila, ale teď, když už tam byla, Gwyn poznala, že ať už ji stvořilo cokoli, byl tu nějaký problém.

Pořádný problém.

Sáhla do tašky, zatímco Vivi se staženým obočím popošla blíž. „Nikdy jsem nic podobného neviděla,“ řekla a natáhla k té věci ruku.

„Možná bude lepší na ten strašidelný rosol nesahat, Vivi,“ pronesla Gwyn, odsunula svíčky a krystaly a prsty nahmatala sametový sáček s koupelovou solí.

Vivi šla s nataženou rukou stále blíž.

„Loni jsme s Rhysem strávili tolik času zkoumáním kleteb, ale nenarazili jsme na nic ani v nejmenším podobného,“ pokračovala. „Ani nepoznám, z čeho to je.“

„Z mých nočních můr a kapky gelu na vlasy?“ navrhl Gwyn a konečně se jí podařilo nabrat hrst soli. „V každém případě je to špatný a vůbec se mi to nelíbí, takže *k zemi*.“

KAPITOLA 2

„Počkej!“

Když se Gwyn otočila, uviděla v odlescích záře, která z koule vycházela, trojici postav s nezdravě nazelenalými obličejí. V ruce stále svírala sůl, kterou byla připravená použít, ale Vivi náhle řekla: „Sam?“

Mladá žena s jasně tyrkysovými vlasy a s brýlemi, ve kterých se odrážela tajemná koule, udělala krok vpřed. Gwyn ji konečně poznala. Byla to čarodějnice z univerzity, která také pracovala v Kávovém kotli, kavárně nedaleko Gwynina občůdku. Gwyn došlo, že menší dívka s dlouhým černým copem vedle ní tam pracuje také. Třetí dívku neznala, ale její tmavé oči byly pořádně vykulené a vypadala stejně vyděšeně jako kamarádky. Bylo jasné, že Vivi všechny zná, ale stejně se ustrašeně stáhly, když se k nim přiblížila.

„Co vy tři tady?“ zeptala se a pak se obrátila ke Gwyn. „Tohle jsou Sam, Cait a Parker. Chodí na Penhavenu na mou

přednášku dějin magie. *Obvykle* jsou to dobré studentky, které nikdy nechodí do lesa a nezahrávají si s nebezpečnými kouzly.“

„Vím, jak to asi vypadá,“ ozvala se Sam. „A uznávám, že to nejde... jak jsme myslely, ale přísahám, že tohle kouzlo je vážně neškodný.“

„Vlastně to byl můj nápad, doktorco Jonesová,“ pronesla Cait. „Máme tenhle semestr seminář doktorky Arbuthnotové o přeměně jednoduchých forem a učila nás, jak z jedné věci vykouzlit něco jiného, jako třeba proměnit list.“

Gwyn měla co dělat, aby neobrátila oči v sloup. Univerzitní čarodějnice prostě nikdy v ničem nevybočily z tradice. K čemu se namáhat se studiem novinek a inovací v kouzlení, když můžete rok co rok přednášet stejně nudnou látku?

„Napadlo mě,“ pokračovala Cait, „že se blíží Halloween a trocha magie by ho mohla pozvednout. Něco pro turisty.“

„Takže jste se rozhodly vyčarovat ducha?“ zeptala se zamračeně Vivi a založila si ruce na prsou.

Gwyn se postavila také tak a doufala, že vypadá stejně přísně a autoritativně jako Vivi, ale bylo jí jasné, že svetr s duchy její pozici *pravděpodobně* podkopává.

„Není to žádný duch!“ trvala na svém Sam. „Je to vážně jenom trochu třpytek, lepidla a vody, co jsme pak začarovaly, aby to jako duch *vypadalo*.“ Kývla ke třetí člence party. „Vlastně to napadlo Parker. Tyhle věci jí fakt jdou.“

Parker se trochu napýřila a odhrnula si z tváře hnědé kadeře. „Není to nic složitýho,“ řekla. „Musíte prostě...“

„Už dost!“ zvedla Vivi ruku a zarazila je. „Možná vám to přijde neškodné, ale přesně proto *neděláme* skutečnou magii pro turisty. Studenti na mých normálních přednáškách celý týden mluví o zářící kouli v lese. Máme se přece chovat trochu diskrétněji.“

Trojice studentek se zatvářila lehce zklamaně a Gwyn věděla, že Cait chce něco namítnout. Chápala to. K čemu byla magie, když si s ní nemůžete užít trochu zábavy?

Gwyn však také věděla, že v této situaci musí sestřenku podpořit, takže k Vivi přistoupila a řekla: „Vivi má pravdu. Věřte mi, že i magie, která *se tváří* jako nevinná zábava, se vám může ošklivě vymstít. A pokud něco takového chcete zkusit, máte mít minimálně dohled zkušenější čarodějnice.“

Gwyn a Vivi pro takové případy měly Elaine.

Sam jen zkroušeně zavrtěla hlavou. „Víte, jak přísně to univerzita bere, doktorko Jonesová. Existují všemožná pravidla, kdy a kde je dovoleno kouzlit. Nikdy nemáme možnost jen tak... improvizovat. Zkusit něco nového.“

„Jasně, ale všechna ta pravidla mají nějaký smysl a to říkám jako někdo, kdo pravidla v zásadě nesnáší,“ odpověděla Gwyn a pohlédla na Vivi.

Vivi pravidla *milovala*. Pravidla měla nejraději ze všeho na světě.

Vivi však trojici studentek jen zamyšleně pozorovala. „Univerzita je v těchto věcech opravdu trochu zkostnatělá,“ řekla pomalu. „A rozvoj vašich dovedností musí zahrnovat i praxi...“

Otočila se ke Gwyn, která se zamračila. „Nesnaž se na mě něco chytrého vymyslet,“ varovala Vivi a ta svráстила obočí. „Nic nedělám.“

„Ale jo, máš něco za lubem a mně se to ani trochu nelíbí!“

„Jenom mě napadlo...“ začala Vivi a Gwyn na ni namířila prst.

„Vidíš?“

Vivi si toho nevšimala a pokračovala: „Napadlo mě, že je to teď naše odpovědnost. Vůči celému městu. Měly bychom

mentorovat mladé čarodějnice. Nabídnout jim bezpečný prostor, kde si mohou vyzkoušet magii, která nesouvisí se školou.“

Už zase to slovo. Gwyn chtěla Vivi důrazně připomenout, že odpovědnosti měly až nad hlavu – Gwyn měla na starosti obchod, Vivi dvě zaměstnání a do Halloweenu navíc zbýval jen měsíc, což znamenalo, že vše bude ještě hektičtější. A zrovna teď si Vivi usmyslí, že spolu založí nějaký skautský oddíl pro nezkušené čarodějnice? Ale když se Gwyn podívala své sestřenici přes rameno a viděla, že Sam, Cait i Parker při té představě doslova září a dělají na ně psí oči, a když se pak znovu ohlédla na onoho „ducha“, musela uznat, že to bylo vcelku působivé čarování. Už jen vykouzlit světlo bylo obtížné, a udržet kouzlo takovou dobu ještě obtížnější, a jim se to povedlo.

Musela si upřímně přiznat, že stát se Elaine pro nastupující generaci čarodějnic jí přišlo jako celkem zábavná představa.

„No tak jo,“ povzdechla si. „Ale jen kvůli tomu, že to nejspíš hrozně nakrkne tvoje nadřizený na škole.“

Vivi s úsměvem zavrtěla hlavou a pak se pomalu otočila ke studentkám.

„Tak dobře, budeme vám s Gwyn pomáhat, když si budete chtít vyzkoušet nějaká kouzla. *Ale* už žádné noční touláni lesem a rozhodně *žádné* ‚improvizování‘, aniž byste se nejdřív poradily s námi, jasné?“

Trojice přikývla tak rychle, že bylo divu, že si nezlomily krk, a Vivi si potěšeně oprášila ruce.

„Takže teď už jen zbavit se té věci,“ řekla, pokynula dozadu na vznášející se hroudu a Parker se zamračila.

„Jo, no právě... proto jsme tady. Nevíme si rady, jak to odčarovat.“

Gwyn se obrátila směrem ke světélkujícímu objektu, který nyní, když věděla, kdo a z čeho jej vyrobil, působil o poznání méně děsivě.

Ani se příliš nerozmýšlela, sáhla do tašky a vytáhla další hrst soli.

Vivi se zamračila. „Já ti nevím, Gwyn...“

„No co,“ opáčila Gwyn. „Nemůže to škodit!“

A jakmile pronesla tu velice nešťastnou větu, hodila sůl na rosol.

„Neřekl ti už někdy někdo, že jsi trošku impulzivní, Gwyn-nevere?“

Gwyn se přes stůl mrazivě zadívala na Rhyse, Vivina manžela, a dál si sušila vlhké vlasy ručníkem. Po návratu domů si dala dvacetiminutovou sprchu, ale stále jí připadalo, že je obalená vyčarovaným slizem. Jak mohla být věc vyrobená z lepidla, třpytek a magie po výbuchu tak odporná?

Na celém světě patrně neexistovala dostatečně silná sprcha, po které by se opět cítila čistá, a Vivi si to očividně myslela také, neboť se ještě nevynořila z koupelny v horním patře.

„Náhodou jo,“ odpověděla Gwyn Rhysovi. „Učitelé, několik bývalék a jeden obzvlášť přísněj soudce dopravního soudu. A teď ty.“

„To jsem teda v náramný společnosti,“ odpověděl Rhys a přešel k lince, kde bublala elektrická konvice.

Konečně se objevila Vivi, na sobě měla Elainin župan a její vlhké vlasy zanechávaly stopy na hedvábí v odstínu paví modři. „To nejspíš byla jen první z několika sprch, které si ještě dnes večer dám,“ řekla, Rhys se na ni usmál a podal jí hrnek čaje.

„Pokud mi aspoň jednou dovolíš, abych se přidal, nevidím v tom nejmenší problém, miláčku.“

Vivi se usmála, přistoupila k němu, a když se objali, protočila Gwyn oči. Vážně jim to přála a bohyňně věděla, že si toho pro lásku vytrpěli dost, ale všechno má své *meze*.

„Jsem přímo tady, jestli vám to nevadí,“ řekla. „A nemám nejmenší chuť tohle sledovat!“

„Ale prosím tě,“ nedala se Vivi a namířila prstem na Gwyn. „Víš, kolikrát jsem musela dřepět na gauči a dívat se, jak se s někým muchluješ, a dělat, jakože si něco prohlížím v telefonu? Tak to máš za to.“

„To je fér,“ uznala Gwyn, i když si uvědomila, že už hrozně dlouho se s nikým nemuchlovala. Určitě několik měsíců. Deprimující.

Rhys se zasmál a rychle Vivi políbil na čelo, než se opět odtáhl a vrátil se ke svému čaji, zatímco Vivi se posadila ke stolu naproti Gwyn. Zde se poslední dobou všichni setkávali, přestože Vivi měla v centru nad obchodem vlastní byt, kde nyní s Rhysem bydlela. Rhys měl technicky k dispozici také rodný dům v horách, ale vzhledem k tomu, že stavba působila jako výtvar z filmu Tima Burtona, většinou ho nikdo neobýval.

Rhys přešel ke stolu, podal Gwyn hrnek, a jelikož použil její oblíbenou čajovou směs, rozhodla se, že mu odpustí, že ji donutil myslet na sex ve sprše.

„Musím říct, že se mi líbí, když podnikneme nějakou čarodějnickou výpravu a ty tady zůstaneš, abys nám pak uvařil čaj,“ řekla Gwyn a foukala do svého čaje, když vtom na stůl vyskočil Sir Pecivál. Gwyn se ho léta snažila dostat dolů, avšak nyní měl pohodlný pelíšek přímo v centru dění a to dokazovalo, kdo z toho souboje vyšel ve skutečnosti vítězně.

Zamrkal na ni jasně žlutozelenýma očima, které v černé srsti jen zářily, Rhys si odfrkl a nalil horkou vodu do

hrnku. „Znám přece svoje přednosti,“ pronesl a posadil se vedle své ženy.

„A až na ten výbuch to podle všeho byl produktivní večer,“ pokračoval. „Přišly jste na kloub těm řečem o duchovi, přivedly jste partičku místní mládeže zpět na správnou cestu...“

„Za to všechno může Vivi,“ ujistila ho Gwyn. „Zatvářila se, jakože má něco za lubem, a já jí nedokázala odporovat.“

„Nikdy nemám nic za lubem,“ namítla Vivi, ale Rhys se jen usmál a zavrtěl hlavou.

„Ale máš, zlato. Je to jeden z mých nejoblíbenějších výrazů. Vypadá to asi nějak takhle.“

Rhys docela mírně nakrčil obočí, zadíval se do prázdna a Gwyn volnou rukou plácla do stolu.

„To je ono! Neskutečně přesný!“

Vivi se zakabonila a očima přelétla od jednoho k druhému.

„Myslím, že pro mě bylo mnohem lepší, když jste se vy dva neměli rádi.“

„Já měl Gwyn vždycky rád,“ namítl Rhys a Gwyn pokrčila rameny.

„Já tebe teda ne.“

„*Debil*,“ pronesl ospale Sir Pecivál ze svého místečka uprostřed stolu a Rhys se na kocoura zamračil.

„Vidím, žes ještě nepřišla na to, jak zvrátit to mluvící kouzlo?“ zeptal se Rhys Gwyn, která pokrčila rameny.

„Nijak mě to nepálí.“

Díky jisté kouzelnické šlamastyce začal Sir Pecivál loni mluvit. Ukázalo se, že myšlenky koček se točí převážně kolem žrádla a urážek, ale Gwyn už si zvykla.

Naklonila se a Pecivála pohládila, ten jako obvykle spokojeně předl, zatímco mu drbala hřbet. Na druhé straně

stolu Rhysova ruka našla Vivinu šíji a ona se k ní bezděčně skoro neznatelně přivinula.

Gwyn to znovu ucítila. Podivný lehký neklid v žaludku, který *neznamenal* žárlivost, touhu ani nic podobného, jelikož takové pocity Gwyn nikdy ani neměla. Bylo to... něco jiného, ale ani trochu se jí to nelíbilo.

Aby jakékoli případné pocity zcela zahнала, naklonila se Gwyn přes stůl pro skleničku levandulového medu, ještě trochu si přidala do čaje a zeptala se: „Takže vaše velká cesta se kvapem blíží?“

„No ano,“ odpověděl Rhys, „a ani v nejmenším tě nepřekvapí, že Vivienne už má podrobný seznam věcí, zatímco já...“

„Možná bychom nikam jezdit neměli.“

Vivi to pronesla zdráhavě a sledovala střídavě Rhyse a Gwyn. „Já jen... dnešek mi připomněl, že teď, když naše magie pohání město, máme...“

„Jestli dneska ještě jednou řekneš ‚odpovědnost‘, vážně se neudržím a vykouzlím další slizkou kouli, aby se po tobě znovu rozprskla.“

„Ale pravda je, že ji *máme*,“ stála si na svém Vivi. „A za chvíli je tu Halloween.“

„Až za měsíc,“ připomněla jí Gwyn, Rhys vzal Vivi za ruku a přikývl.

„Vrátíme se včas.“

„A taky si zasloužíte ty dlouho odkládané líbánky.“

„To taky,“ souhlasil Rhys a ukázal na Gwyn. „Navíc o téhle cestě mluvíš už celou věčnost.“

Vivi se zamyšleně kousla do spodního rtu. „Moc by se mi hodila pro výzkum.“

„Jen jeďte,“ pobízela ji Gwyn. „Tady bude všechno v pohodě. Krámku se daří. V tuhle roční dobu se stejně vždycky